

STANDPUNT

Lex Moolenaar

Senior writer
brieven@gva.be
@LexMoolenaar

Nederlandse lessen

Wat kunnen wij leren van de verkiezingen in Nederland? In ons meest verwante buurland gaat premier Mark Rutte voor zijn derde bewindstermijn een schijnbaar eindeloze regeringsformatie met Belgische allures tegemoet. Maar Rutte krijgt veel krediet. Want hij heeft de draak Wilders weerstaan, tot grote vreugde van Angela Merkel en andere Europese leiders, die met grote angst uitkeken naar de resultaten van de stembuslag in zijn land.

Wat kunnen wij leren van die toestanden bij onze noordburen? Om te beginnen: het thema van migratie, identiteit en integratie is in de Nederlandse verkiezingen veel belangrijker gebleken dan alles wat te maken had met de economie en de besparingen. Toch heeft de meerderheid van de Nederlanders in die zo gevoelige discussie over de migratie massaal 'nee' gezegd tegen Geert Wilders. Zijn voorstellen om de grenzen te sluiten (hoe doe je dat?) en om uit het Europese verbond te stappen, overtuigen de meerderheid van de bevolking niet. Dat is een les voor het Vlaams Belang en voor alle andere partijen.

De sociaaldemocratische Partij van de Arbeid kreeg een lel waar ze nog jaren van zal moeten bekomen. Dat is zeker een les voor onze linkse partijen. In Nederland profiteert vooral Groen Links. Dat alles geeft veel stof tot nadenken voor sp.a en Groen. Is het wel zinvol dat onze progressieve partijen elkaar blijven bekampen als communicerende vaten? Zou een links front niet leiden tot betere resultaten? Die denkoefening is zonder enige twijfel al begonnen bij de partijvoorzitters John Crombez (sp.a) en Meyrem Almaci (Groen). Zeker voor de sp.a moeten de gebeurtenissen in Nederland een wake-upcall zijn, voor zover dat nog nodig was. Hoe kan de sp.a nog een unieke positie innemen in het politieke landschap? Dat is het huiswerk voor John Crombez.

Nog een interessante les: de migrantenpartij DENK, een afscheuring van de socialistische PvdA, heeft in Amsterdam 7,5% en in het rechtse Rotterdam 8,1% van de stemmen behaald. In de Tweede Kamer krijgt DENK drie zetels. Dat moet onze politieke partijen aanzetten tot een nieuwe reflectie over de stemmen van de allochotone kiezers. Moeten wij in ons land ook rekening houden met de oprichting van partijen zoals DENK?

Als u het ons vraagt: liever niet. Laten we proberen om onze problemen samen op te lossen en daarbij geen onderscheid te maken in afkomst, geslacht, geaardheid, religie of wat dan ook. Voor ons als Antwerpse krant telt eigenlijk maar één engagement: als u voor Antwerpen gaat, dan komen we er samen wel.

CANARY PETE

Erdogan wil dat de Turken in Europa meer kinderen krijgen

Vaderdag

"Ik ken hem niet,"

Donorkinderen op zoek naar hun biologische ouder

Zondag is het Vaderdag in Antwerpen, een dag waarop heel wat donorkinderen met gemengde gevoelens zitten. "Veel mensen die verwekt werden met een spermadonor, willen weten waar de helft van hun genen vandaan komt", zeggen donorkinderen Steph Raeymaekers en An Peeters. Ze begrijpen niet waarom anoniem donorschap niet verboden wordt, zoals in Nederland. "Blijkbaar staat de kinderwens van een ouder boven het recht van een kind om zijn beide biologische ouders te kennen."

• Steph Raeymaekers (38) uit Antwerpen was 25 toen ze ontdekte dat haar vader niet haar échte vader was. "Een tante had zich versproken op een familiefeest. Ze had te veel gedronken en had de vriendin van mijn broer verteld dat mijn vader niet onze biologische vader was. Daarna had ze gesmeekt om het niet verder te vertellen, maar de vriendin van mijn broer vond het te belangrijk om te verzwijgen."

Steph, voluit Stephanie, heeft een broer en een zus. Ze zijn een drieling. Op hun verjaardag, vlak na het bewuste familiefeest, vertelde haar broer het nieuws aan zijn zussen. "Dat was een heel bizar moment", herinnert Steph zich. "Eerst dacht ik dat ik in een *candid camera*-programma zat. Ik was misschien naïef, maar ik wist niet eens dat ze vrouwen konden insemineren met donorzaad. In die tijd kwam dat op school nog niet ter sprake. Na de eerste verbijstering viel er een last van mijn schouders. Ik had altijd aangevoeld dat er iets aan de hand was, ik voelde me een buitenstaander in ons gezin."

Jarenlange leugens

Steph vond het heel moeilijk om te beseffen dat haar moeder en haar 'sociale vader' al die jaren tegen haar hadden gelogen. "Alle vragen die ik in mijn puberteit had, werden toegedekt met leugens. Ik heb altijd een afstand gevoeld tot mijn vader en ik heb altijd gehengeld naar zijn liefde. Pas achteraf heb ik begrepen dat hij zich schaamde voor zijn onvruchtbaarheid en dat wij een constante herinnering aan die onvruchtbaarheid waren."

Ondertussen heeft ze nauwelijks nog contact met hem. "De laatste keer dat ik daar was, waren de foto's van ons verdwenen. Alleen de foto's van mijn jongere broertje – die drie jaar na ons dan toch op natuurlijke wijze en met eigen materiaal werd verwekt – hingen er nog. Toen ik mijn vader vroeg welke rol hij voor zichzelf zag toen ik bijna beviel van mijn zoon, antwoordde hij: 'Je verwacht toch niet dat ik voor jouw kind meer doe dan ik vroeger voor jullie heb

Het is een oerbehoefte om te weten waar je vandaan komt", zegt Steph Raeymaekers uit Antwerpen.

FOTO: KONT PAPAPOPOULOS

Steph Raeymaekers (38)

"Ironisch genoeg is de afkomst van een stuk vlees in de supermarkt beter te traceren dan die van een donorkind."

gedaan?" Als het moeite kostte, hoefde het voor hem niet."

Haar eigen jeugd was heel moeilijk, maar Steph kent ondertussen genoeg donorkinderen die, ondanks een fijne jeugd in een liefdevol gezin, ook nood hebben aan informatie over hun biologische vader. "Het is een oerbehoefte om te weten waar je vandaan komt. Ik word elke dag geconfronteerd met wat ik mis. In de spiegel zie ik iemand die ik zelf niet kan definiëren. Vijftig procent van mijn genen komt van mijn biologische vader, maar ik heb geen idee wie dat is. Ik vind het absurd dat kinderen al worden ontworpen voor ze zijn verwekt. Ironisch genoeg is de afkomst van een stuk vlees in de supermarkt beter te traceren dan die van een donorkind."

Sperma van meerdere mannen

Steph, haar zus en haar broer werden in 1978 verwekt in de privépraktijk van een dokter in Sint-Agatha-Berchem. Veel donoren werden geronseld via de VUB, maar meer aanknopingspunten heeft Steph niet. Ze kwam er wel

achter dat haar zus een andere vader heeft dan zij en haar broer. "Blijkbaar hebben ze zaadcellen van meerdere mannen gemixt en ingebracht bij mijn moeder, om de kans op een zwangerschap te verhogen. Omdat ze hormonen kreeg om de eisprong te stimuleren, werden er die dag meerdere eitjes bevrucht door het zaad van twee verschillende mannen. Mijn ouders waren ervan overtuigd dat er maar één donor was. Onder de noemer van anonimiteit zijn er veel rare zaken gebeurd."

Geen sluitend register

Sinds de wetgeving op Medisch Begeleide Voortplanting uit 2007 mogen er maximaal zes vrouwen met het zaad van één donor bevrucht worden. Steph: "En toch zijn er gevallen bekend van twintig kinderen van eenzelfde donor bij zestien vrouwen. Ons land kent nog steeds geen sluitend register, ondanks de wetgeving."

De arts die Steps moeder behandelde, leeft ondertussen niet meer. In haar zoektocht kwam Steph wel uit bij een vroegere medewerkster. "Ze zei dat ik blij moest zijn dat ik bestond en dat ik heel gewenst was. Ik heb geantwoord dat mijn ouders liever meteen een kind van hun beiden hadden gehad, dat ik slechts een plan B was. Ouders hebben blijkbaar altijd recht op een kind, maar een kind mag niet we-